

et Lovforslag, som jeg troer staaer betydeligt over det i næstforrige Samling behandlede. Det adskiller sig jo bestemt fra det tidligere Forslag allerede derved — og i denne Henseende er der navnlig viist en overmaade betydeligt Smødeforkommen imod, hvad der i sin Tid her blev anført, — at der nu ikke mere er Tale om Oprettelsen af en ny særlig Forsørgelsesanstalt for visse Classer, men derimod om at give den allerede bestaaende Anstalt eller, om man vil, de allerede bestaaende tvende Anstalter, der dog i Virkeligheden ere een, en saadan Udvidelse, at det dengang paa-tænkte Formaal derigjennem kan opnaaes og opnaaes bedre, med ringere Betænkelse fra Statens Side, frigtort for Kravet til Communerens Medvirkning og med mindre Op-offrelse af Tid, Arbejde og Beføstning for Bestyrelsens Vedkommende. Der er imidlertid endnu i det foreliggende Lovforslag forskellige Punkter, som i det Ringeste trænge til Overveelse og til nærmere Betragtning. Af disse er der dog en heel Række, som jeg helst skal overlade til andre Medlemmer at omtale, fordi de falde ind under det reent Techniske og Mathematiske, med Hensyn til hvilket jeg ikke besidder den fornødne Sagskundskab. Jeg skal derfor nøies med at gjøre opmærksom paa nogle enkelte andre Punkter, som dog forekomme mig at fortjene Omtale allerede under den første mere almindelige Behandling.

Jeg skal først berøre et mindre væsentligt Spørgsmaal, som knytter sig til Lovforslagets § 3. Det er i Motiverne bemærket, at man ikke med Føie kan paaberaabe sig som en væsentlig Omstændighed, der har hindret den nuværende Anstalters Virksomheds Udvidelse til en større Deel af Befolkningen og navnlig til de lavere Classer, at de kun kunne indlade sig paa Forsørgelser af et højere Beløb, eftersom der ved de gjældende Planer for de bestaaende Anstalter er opstillet som Minimum for en Livsforsikkring et Beløb af 100 Rd. og for en Overlevelsesrente et Beløb af

5 Rd., hvilke Beløb i og for sig ingenlunde ere betydelige. Ifledestomindre har man dog villet fjerne enhver Betænkelse og enhver Bænkelse for Anstalternes Benyttelse ogsaa af de mindre Bemidlede, der kunde hentes fra Minimumsbestemmelserne, ved at vise Smødeforkommen ogsaa paa dette Punkt. Denne Smødeforkommen forekommer mig imidlertid at være bleven noget for stærk, idet man nemlig har udeladt ethvert Minimum af Lovforslaget, saa at Enhver efter dette vil være berettiget til at fordrø tegnet Livsforsikkring eller Overlevelsesrente for det allermindste Beløb, som han maatte falde paa. Dette overskrider efter min Formening, hvad Hensynet til de Ubemidlede's Krav fordrer. Det er dog nemlig klart, at ogsaa for de Ubemidlede's Vedkommende maae Livsforsikringer og Overlevelsesrenter have en vis Størrelse, for at de skulle have nogenomhelst Betydning, og at der ellers ikke er nogen Grund til at imødefomme Tilbøieligheden til at tegne saadanne. Hvad vilde det f. Ex. kunne nytte en Mand, at han efterlod sin Enke en Livrente af 2 Rd. om Aaret? Ja, 2 Rd. om Aaret kunne ganske vist for et fattigt Menneffe allerede være Noget, men at hjælpe til at erhverve ham det nævnte Beløb ad den heromhandlede Veie er ikke de dermed forbundne Ulemper værd. Jeg seer vel nok, at der kan være een Grund til at sætte Minimum meget lavt, og det er Hensynet til det Tilfælde, at en mindre Bemidlet just har en lille Sum, et ganske lille Beløb, som han kan anvende i det paagjældende Døgn som Capitalindskud een Gang for alle, hvorimod han ikke er vis paa, at han senere vil kunne faae Raad til at betale regelmæssige Præmier. Han vil nemlig maaskee da strax søge at erhverve, hvad han kan erhverve ved et lille enkelt Indskud, og saa kan naturligvis den lille Sum, som han har til sin Raadighed, kun være tilstrækkelig til at erhverve en meget lille Livrente eller en meget lille Livsforsikkring. Men der er dog ogsaa i saa Henseende en vis Grænse for, hvad der er